

[Grethe Philip.]

udgifterne er forsvarlige, og da mit parti føler sig forpligtet til at tage medansvar for, at statens aktivitet kan føres videre, agter vi dog at stemme for finanslovsforslaget i dets helhed.

Niels Westerby: Med hensyn til de stillede ændringsforslag vil liberalt centrum naturligvis stemme for de ændringsforslag til finanslovsforslaget, som vi selv har stillet, og jeg skal senere vende tilbage til motiveringen for, at vi har stillet disse ændringsforslag. Med hensyn til alle de øvrige ændringsforslag vil jeg for nemheds skyld bare fastslå, at vi vil forholde os ved afstemningen på samme måde som angivet af hr. Thestrup ved indledningen af dennes finanslovstale.

Det er almindeligt, at man her ved tredje behandling af finansloven har adgang til at tage alle spørgsmål op; det vil jeg selvfølgelig ikke forsøge på, men der er måske et enkelt udenrigspolitisk emne, som jeg tror det vil være værdifuldt at gøre et lille ophold ved her i dag. Man kunne selvfølgelig gøre det ved Vietnamkonflikten, ved Kennedyrunden, ved markedsopdelingen i Europa og mange andre væsentlige ting i vores udenrigspolitik, men der er alligevel ét spørgsmål, som jeg finder i øjeblikket brænder meget stærkt på, og det er spørgsmålet om at begrænse antallet af kernevåbenmagter.

Det er jo en almindelig kendt sag, at der i længere tid har været ført forhandlinger imellem Sovjetunionen og De Forenede Stater om afslutningen af en aftale, som kunne tiltrædes af alle de andre lande med henblik på at begrænse antallet af kernevåbenmagter. Det er måske det allervæsentligste spørgsmål for verdens og dermed også for Danmarks fremtid. Jeg kan ikke sige andet, end at det fylder mig med angst og bæven at forestille mig, at der i løbet af ganske få år måske er både 10 og 15 og 20 magter, der besidder atomvåben. Man kan næsten ikke andet end frygte, at der

en dag vil ske en eksplosion, og at der vil kunne blive tale om en kædereaktion til en række af de magter, som vil besidde atomvåben, og at vi vil kunne komme til at opleve et ragnarok, som vi selv i dag har vanskeligt ved at forestille os.

Derfor må vi tillægge begrænsningen af kernevåbenmagternes antal den allerstørste betydning. Vi har jo i den senere tid set en udvikling, hvor man fra italiensk, fra vesttysk, fra svensk, fra indisk og fra mange andre sider har været ængstelig ved at støtte eller fremme en sådan begrænsning, ja, man har nærmest lagt forhindringer i vejen for afslutningen af en aftale mellem de to store magter, Sovjetunionen og USA. Det er sket med den motivering, at disse lande var bange for, at de ikke rigtig kunne klare sig industrielt, hvis de ikke havde den samme adgang til atomteknik og -fysik som de to store kernevåbenmagter, og jeg forstår da også godt de økonomiske og tekniske perspektiver, der kan ligge i sagen for disse landes vedkommende, måske også på længere sigt for Danmarks vedkommende, men selv over for disse økonomiske perspektiver må man vel have lov til at fastslå, at de bør blegne i forhold til det væsentlige, at vi ikke løber øget risiko for kernevåbeneksplosioner og atomkrig.

Jeg vil derfor gerne have lov til at spørge statsministeren i dennes egenskab af udenrigsminister, om ikke det var rigtigt, at vi fra dansk side tog et initiativ til at prøve på at støtte de bestræbelser, som både De Forenede Stater og Sovjetunionen gør, for at hindre spredningen af kernevåben, om ikke også vi skulle lade vor lille røst — Danmark er som bekendt et lille land — lyde til fordel for fremme af denne sag og derved altså vise, at vi ikke helt forstår de mere finansielt og økonomisk betonedede indvendinger, som kommer fra en række vesteuropæiske lande på dette punkt.

Lad mig derefter vende mig til nogle af de hovedspørgsmål, som de andre ærede ordførere har beskæftiget sig med. Jeg vil